

[Ministeren for skatter og afgifter]

Hvis det er erhvervslejemål, det drejer sig om, så er der ingen lejeværdi. Så kan der blive en indtægt ved, at man lejer ud, en indtægt, man bliver beskattet af, lige så vel som modparten kan trække beløbet fra som udgift. Det er jo de normale regler, når det drejer sig om erhverv. Men hvis der er nogle misforståelser, kan vi opklare det under udvalgsbehandlingen.

Jeg har naturligvis bemærket de synspunkter, der har været fremført fra forskellig side, men vi skal ikke føre udvalgsforhandlinger her i folketingsalen. Disse synspunkter har jeg noteret mig, og jeg går ud fra, at de vil indgå i de videre drøftelser.

Glistrup (FP):

Med opbydelse af alle mine pædagogiske evner forsøgte jeg at udpensle i taleksempler fra hverdagsøkonomien for den ganske almindelige familie, hvordan regeringens forslag her vil frembyde en skatteplyndring. Det fremkom som et samspil mellem 4 momenter.

For det første at udgangspunktet for dette forslag er, at man i forvejen står og balancerer på en meget, meget høj rampe, fordi skatten er skudt op med gevaldig fart bl. a. ved dette socialistforlig, som regeringen foretog, da statsministeren var i Norge i foråret og derfor satte 1979-indkomsten vældig højt op, og så er det altså deroppe i stratosfæren, man nu yderligere svinger sig endnu meget højere op med bekatningen. Det var det første led i det.

Det andet var, at man straks fra denne regerings tiltræden gik i gang med at sætte de almindelige beskatningsprocenter op, og ikke mindst takket være samspillet mellem skatteministeren og indenrigsministeren skal vi regne med, at denne himmelflugt af de almindelige beskatningsprocenter yderligere vil fortsætte, og den rammer ikke bare lejeværdistigningen, men også den lejeværdi, som man regner med som udgangspunkt.

For det tredje var forholdet det, at de mennesker, som man talte om, var dem, der begår den forbrydelse at være så stabile, at de nu har boet 10 år eller mere i deres bolig. Det er dem, som man altså forfølger fra regeringens side.

Og endelig for det fjerde i dette samspil indgik, at det, vi her taler om, det er jo ikke nogen reelle indkomster, hvor der kommer

nogle penge i kassen, og hvor man så skal dele med staten på en eller anden måde, sådan at staten tager løvens part. Nej, staten tager løvens part af noget fiktivt, således at for overhovedet at kunne komme frem til at betale skat, som ikke kan betales i fiktive penge, skal man tjene nogle reelle penge, som så også skal beskattes. Jeg påviste, hvordan man ved dette samspil ville komme frem til skatteplyndring.

Så kommer skatteministeren og hans hr. Bernhard Baunsgaard og siger, at nej, her er ikke tale om skatteplyndring, og det skete så ved, at man lavede nogle eksempler, hvor man så helt væk fra samtlige 4 forhold. Man kunne også godt sige: dette forslag ville ikke være nogen skatteplyndring for en 3-årig millionærson på Beverly Hills, for han har heller ikke noget med det at gøre.

Men hvis man tager alle de 4 eksempler med, som der er tale om her i regeringens forslag, så kommer man, når de skal ind i deres samspil, til disse skatteplyndringsresultater.

Skatteministeren havde skam ud over det, hr. Bernhard Baunsgaard sagde, også et rørende selvstændigt argument: ja men hvor kan det være skatteplyndring, når det kun er 40 mill. kr.? Sig mig, tænker skatteministeren sig, at de familier, der bor i huse fra før 9. december 1969, kan betale deres skat ved at gå hen og tage nogle penge fra de mennesker, der har blandede boliger, erhvervsforhold? Man kommer jo frem til de 40 mill. kr. ved fra skatteplyndringsbeløbet at trække de lempelser, som fås af folk, der bor i tofamiliehuse, og af folk, som bor i ejendomme, hvor der også er et håndværksværksted osv. Det er en meget, meget ringe trøst for de familier, som jeg talte om.

Men der var da også noget, skatteministeren havde ret i. Han sagde, at han havde aldrig nogen sinde forstået, hvorfor man skulle gøre forskel på den mand, der havde købt en ejendom den 7. december 1969, og den, der købte den den 12. december 1969. Blot ministeren havde stemt i samlingen 1969-70 overensstemmende med det, som han aldrig nogen sinde har forstået, for der er nemlig heller ikke nogen forskel, men dengang var der en regering, der hed en VKR-regering, bl. a. støttet af en folketingsmand, der hed hr. Anders Andersen, som gennemførte denne sontring ud fra det synspunkt, at man sagde: